

Arrest

nr. 214 085 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANHALST
Merlostraat 6 B/49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 5 oktober 2018 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2009 dient de verzoekende partij, die samen met haar dochter L. België is binnengekomen, een asielaanvraag in.

Op 16 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing ten aanzien van de verzoekende partij tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 54 955 van 27 januari 2011 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 30 april 2010 dienen de ouders van de verzoekende partij samen met de verzoekende partij en haar dochter L. een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: eerste aanvraag). Met de 'medische toestand van de ouders van de verzoekende partij' wordt in onderhavig arrest bedoeld op de medische toestand van de vader en/of de moeder van de verzoekende partij.

Op 16 juli 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en worden de aanvragers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, samen met de verzoekende partij en haar dochter L., een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 76 362 van 29 februari 2012 verwerpt de Raad het beroep.

1.3. Op 29 april 2011 meldt de echtgenote van de verzoekende partij zich aan bij de gemeente samen met haar dochter E., in het bezit van een toeristenvisum geldig tot 9 mei 2011. Uit de aankomstverklaringen blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij en haar dochter E. op 22 april 2011 in België zijn aangekomen en toegelaten worden tot verblijf tot 1 mei 2011.

1.4. Op 1 februari 2012 dient de verzoekende partij, samen met haar echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de echtgenote van de verzoekende partij (hierna: tweede aanvraag).

Op 10 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de tweede aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 103 598 van 28 mei 2013 verwerpt de Raad het beroep.

1.5. Op 13 maart 2012 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: derde aanvraag).

Op 10 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de derde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 5 april 2012 wordt de zoon van de verzoekende partij en haar echtgenote geboren te Izegem.

1.7. Op 29 augustus 2012 dient de verzoekende partij, samen met haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de echtgenote van de verzoekende partij (hierna: vierde aanvraag).

Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de vierde aanvraag

onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij, samen met haar echtgenote en hun minderjarige kinderen, een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 103 596 van 28 mei 2013 vernietigt de Raad de voormelde beslissing van 9 oktober 2012.

Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de vierde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 18 september 2012 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: vijfde aanvraag).

Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de vijfde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Op 28 januari 2013 wordt voormelde beslissing ingetrokken.

Bij arrest nr. 100 433 van 3 april 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de vijfde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 106 196 van 1 juli 2013 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de vijfde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 123 010 van 24 april 2014 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

Op 27 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de vijfde aanvraag, alsook de negende (*infra* punt 1.16.) en de tiende (*infra* punt 1.17.) aanvraag, onontvankelijk worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 161 192 van 2 februari 2016 vernietigt de Raad de voormelde beslissing van 27 juni 2014.

Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de vijfde aanvraag, alsook de negende (*infra* punt 1.16.), de tiende (*infra* punt 1.17.) en de twaalfde (*infra* punt 1.19.) aanvraag, onontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 180 993 van 19 januari 2017 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.9. Op 12 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij en hun minderjarig kind E. Tegen voormelde beslissing dient de echtgenote van de verzoekende partij en haar dochter E. een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 103 597 van 28 mei 2013 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.10. Op 17 december 2012 dient de verzoekende partij, samen met haar echtgenote en haar minderjarige kinderen, een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van haar echtgenote (hierna: zesde aanvraag).

Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de zesde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Ten aanzien van zowel de verzoekende partij als haar echtgenote en kinderen worden ook beslissingen getroffen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partij en haar echtgenote beroepen in bij de Raad.

Op 3 april 2013 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de verzoekende partij ingetrokken.

Bij arresten nr. 105 710 van 24 juni 2013 en nr. 111 334 van 4 oktober 2013 worden de beroepen tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod door de Raad verworpen.

1.11. Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 maart 2013 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij ingetrokken.

Op 6 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de echtgenote van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 111 338 van 4 oktober 2013 verwerpt de Raad het beroep.

1.12. Op 13 mei 2013 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische problematiek van de ouders van de verzoekende partij (hierna: zevende aanvraag).

Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de zevende aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Op 23 augustus 2013 wordt de voormelde beslissing ingetrokken.

Bij arrest nr. 127 656 van 31 juli 2014 verwerpt de Raad het beroep.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de zevende aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 123 012 van 24 april 2014 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.13. Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de echtgenote van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 123 006 van 24 april 2014 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.14. Op 4 juli 2013 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: de achtste aanvraag).

Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de achtste aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.15. Op 9 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 177 112 van 27 oktober 2016 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de echtgenote van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 123 007 van 24 april 2014 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.16. Op 13 november 2013 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: negende aanvraag).

Op 10 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de negende aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Op 16 mei 2014 wordt de voormelde beslissing ingetrokken.

Bij arrest nr. 129 068 van 10 september 2014 verwerpt de Raad het beroep.

Op 27 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de negende aanvraag, alsook de vijfde (*supra* punt 1.8.) en de tiende (*infra* punt 1.17.) aanvraag, onontvankelijk worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 161 192 van 2 februari 2016 vernietigt de Raad de voormelde beslissing van 27 juni 2014.

Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de negende aanvraag, alsook de vijfde (*supra* punt 1.8.), de tiende (*infra* punt 1.17.) en de twaalfde (*infra* punt 1.19.) aanvraag, onontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 180 993 van 19 januari 2017 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.17. Op 15 april 2014 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: tiende aanvraag).

Op 27 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de tiende aanvraag, alsook de vijfde (*supra* punt 1.8.) en de negende (*supra* punt 1.16.) aanvraag, onontvankelijk worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 161 192 van 2 februari 2016 vernietigt de Raad de voormelde beslissing van 27 juni 2014.

Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de tiende aanvraag, alsook de vijfde (*supra* punt 1.8.), de negende (*supra* punt 1.16.) en de twaalfde (*infra* punt 1.19.), aanvraag (betreffende de medische problematiek van de vader van de verzoekende partij), ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij samen met de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen, een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 180 993 van 19 januari 2017 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

Op 25 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de tiende aanvraag (betreffende de medische toestand van de moeder van de verzoekende partij) onontvankelijk wordt verklaard.

1.18. Op 12 augustus 2014 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: elfde aanvraag).

Op 23 september 2014 wordt de voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en worden de verzoekende partij, haar echtgenote, haar ouders en haar kinderen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de elfde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 161 194 van 2 februari 2016 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.19. Op 29 september 2014 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een negende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: de twaalfde aanvraag).

Op 21 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging twee beslissingen waarbij de twaalfde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard zowel met betrekking tot de gezondheidstoestand van de moeder van de verzoekende partij als met betrekking tot de gezondheidstoestand van de vader van de verzoekende partij. Tegen voormelde beslissingen dienen de ouders van de verzoekende partij samen met de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen, beroepen in bij de Raad.

Bij arrest nr. 161 195 van 2 februari 2016 vernietigt de Raad de beslissing van 21 oktober 2014 genomen ten aanzien van de medische elementen aangehaald voor de vader van de verzoekende partij in de aanvraag van 29 september 2014.

Bij arrest nr. 161 193 van 2 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen de tweede beslissing van 21 oktober 2014 genomen naar aanleiding van de aanvraag van 29 september 2014.

Op 24 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de twaalfde aanvraag, alsook de vijfde (*supra* punt 1.8.), de negende (*supra* punt 1.16.) en de tiende (*supra* punt 1.17.) aanvraag, ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij, samen met de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen, een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 180 993 van 19 januari 2017 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.20. Op 18 juni 2015 dienen de ouders van de verzoekende partij, de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen een tiende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische toestand van de ouders van de verzoekende partij (hierna: de dertiende aanvraag).

Op 17 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging drie beslissingen waarbij de dertiende aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Er worden ten aanzien van de medische problematiek van (i) de verzoekende partij en haar echtgenote, (ii) de vader van de verzoekende partij en (iii) de moeder van de verzoekende partij drie onderscheiden beslissingen genomen. Tegen voormelde beslissingen dienen (i) de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen, (ii) de vader van de verzoekende partij en (iii) de moeder van de verzoekende partij beroepen in bij de Raad.

Bij arrest nr. 159 571 van 7 januari 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van de dertiende aanvraag, betreffende de medische problematiek van de verzoekende partij en haar echtgenote.

Bij arrest nr. 180 992 van 19 januari 2017 verwerpt de Raad het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van de dertiende aanvraag betreffende de medische problematiek van de moeder van de verzoekende partij.

Bij arrest nr. 200 227 van 23 februari 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van de dertiende aanvraag betreffende de medische problematiek van de vader van de verzoekende partij.

1.21. Op 17 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenote houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partij en haar echtgenote beroepen in bij de Raad.

Bij arresten nrs. 161 196 en 161 197 van 2 februari 2016 vernietigt de Raad de voormelde beslissingen.

1.22. Op 25 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”

1.23. Op 25 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op dit bevel worden ook de drie minderjarige kinderen van de verzoekende partij vermeld.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, waarbij zij stelt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en na citering van voormelde bepaling stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders vermag, ook niet na een gebeurlijke nietigverklaring, dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partij, na te hebben vastgesteld dat zij onwettig in het Rijk verblijft.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van voormelde exceptie van onontvankelijkheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de *“nationale en internationale beschermende kinderrechten”*. De verzoekende partij voert ook het bestaan aan van een beoordelingsfout.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“ 1. DOORDAT :

Tegenpartij, DVZ stelt dat :

*« Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 , verblijft hij in het Rijk
« zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : niet in het bezit van een geldig
« visum » ;*

TERWIJL :

*1. Dat verzoeker eerst stelt dat toen zijn echtgenote naar België afgekomen is op 29.04.2011 teneinde te IZEGEM bij de familie te gaan inwonen er kort nadien een controle is geweest door de wijkinspecteur van Politie van Izegem : dat het adres en de gegevens gekend waren bij DVZ doch dat tot jaren nadien geen enkel verdere informatie gevraagd werd door DVZ ;
Dat door dit stilzwijgen van de Administratie de verzoeker er rechtmatig kon op vertrouwen dat zijn verblijf in België geregulariseerd zou worden ;*

2. Dat verzoeker anderzijds, samen met zowel zijn zieke inwonende vader S.M. (...) en zieke moeder S.L. (...), diverse aanvragen ingediend heeft om machtiging tót verblijf op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 dit ook gezien de wijzigende gezondheidstoestand van de ouders ;

Dat tengevolge van diverse beslissingen van DVZ deze soms ingetrokken werden en voor andere beslissingen werden verzoekschriften ingediend bij de RAAD voor VREEMDELINGENBETWISTINGEN;

3. Dat bij een eventuele uitvoering van het BGV - BIJLAGE 13 - men enkel zou kunnen besluiten dat geenszins rekening wordt gehouden :

-noch met het artikel 8 van het E.V.R.M. , dat het respect van het familiaal en gezinsleven waarborgt : bij eventuele uitvoering van een BGV zouden zowel de sociale als familiale banden langs alle kanten afgesneden worden: want niets garandeert dat alle familieleden zouden kunnen vertrekken, hetzij om medische of andere redenen, dat in dit geval er splitsing zou zijn van de familieleden;

-noch met artikel 3 van het E. V.R.M. : een mensonwaardige behandeling zowel van de verzoeker, vader van drie minderjarige kinderen niet vermeld op de BIJLAGE 13 van 25.03.2016 - als van de drie minderjarige kinderen welke alleen zouden achterblijven ;

Dat in geval van ziekte van de moeder van de kinderen, zijnde M.A. (...), die regelmatig schoolgaande kinderen alleen zouden achtergelaten worden met twee zieke grootouders zijnde S.M. (...) en zijn echtgenote S.L. (...), waarvan er één slecht aantoe is;

Dat bijgevolg de vader niet de nodige zorg en opvoeding verder zou kunnen garanderen aan zijn kinderen ;

Dat verzoeker schuldig hulpverzuim zou kunnen verweten worden ;

Dat hij ook zijn ouderplicht niet zou kunnen vervullen ;

Dat indien verzoeker het land zou moeten verlaten, dit een splitsing zou teweegbrengen in de familiekern te IZEGEM : dat in de familiekern ook de ascendenten en descendenten begrepen zijn

Dat conform artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dit zou ingaan tegen het fundamenteel respect van het privé- en familiaal leven ;

Dat ten andere zowel de ouders als de minderjarige kinderen zich goed ingeburgerd hebben in de regio: zij nemen deel aan het sociaal leven en de twee oudste kinderen zijn regelmatig schoolgaand te IZEGEM zoals blijkt uit reeds vroeger ingediende schoolattesten welke zullen worden geactualiseerd ;

Dat een reeds vorig schrijven van mevrouw de Burgemeester Gerda MYLLE van de STAD IZEGEM een zeer gunstig advies verschaft over de ganse familie ;

Dat deze documenten zich in het Administratief dossier van DVZ bevinden ;

4. Dat bij een eventuele uitvoering van een BGV de nationale en internationale kinderrechten voor wat zijn drie minderjarige kinderen, niet zouden nageleefd worden ;

Dat geenszins rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige (regelmatig schoolgaande) kinderen ;

Dat bij het eventueel verlaten van het Grondgebied zou de vader-verzoeker zijn ouderlijke plicht niet meer zou kunnen vervullen ;

Dat er in dit geval duidelijk geenszins rekenig gehouden werd met het belang drie minderjarige kinderen;

Dat het afgeleverd BGV - BIJLAGE 13 dd. 25.03.2016 en betekend op 25.04.2016 (stuk 1) namelijk ook aangevochten wordt omdat het foutief en gebrekkig is opgesteld is :

-het bevat niet de namen van de drie minderjarige kinderen van S.S. (...);

-er werd geenszins rekening gehouden met de diverse objectieve elementen in het dossier van verzoeker en zijn familie ;

-dat de uitvoering van het BGV de stabiliteit van het gezin, de opvoedingskwaliteit van de minderjarige kinderen en de gezondheid (psychisch zowel als fysisch) van zowel de minderjarige kinderen als de zieke ouders van verzoeker zeker niet ten goede komt ;

-dat dit blijkt uit tal van vorige in het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijgehouden documenten;

-dat daarmee geenszins rekening gehouden werd, enkel wordt rekening gehouden met het feit dat betrokkene over geen « visum » beschikt in zijn paspoort ;

-dat bij de beslissing van DVZ geen belangenafweging gemaakt werd tussen al zijn aangehaalde elementen waarom hij meent op dit grondgebied te mogen/moeten verblijven en het standpunt van DVZ dat hij moet vertrekken omdat hij geen « visum » heeft ;

Dat in dit opzicht moet gesproken worden van onvolledige en gebrekkige motivering (wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen) verkeerde besluitvorming en schending van de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M. ;

5. Dat als gevolg van de geboorte te IZEGEM op 05 april 2012 van het derde kind van verzoeker, hij geen melding heeft ontvangen van DVZ alsdat zijn verblijf, het verblijf van zijn echtgenote en dat van hun minderjarige kinderen in België diende beëindigd te worden ;

Dat zowel verzoeker als zijn echtgenote nogmaals erop kon vertrouwen dat zijn verblijf

- gezien het jarenlange stilzwijgen van de DVZ-ADMINISTRATIE - in België zou geregulariseerd worden;

Dat in die gedachtengang zijn verblijfsdocument (paspoort) niet geactualiseerd werd met een nieuw visum.

6. Dat verzoeker zijn hulp- en steunplicht jegens zijn beide zieke ouders niet meer zou kunnen vervullen, dat deze mantelzorgplichting reeds meerdere malen aangehaald werd in voorheen ingediende medische regularisatieaanragen, zowel voor zijn zwaar zieke vader als voor zijn zieke moeder, zijnde respectievelijk S.M. (...) en S.L. (...);

Dat deze plicht nogmaals aangehaald wordt in het bijgaand « MEDISCH ATTEST AFGELEVERD AAN BETROKKENEN » van huisavrts Dr. DUPONT Johan uit IZEGEM en daterend van 17.05.2016 (stuk 4);

Dat de afwezigheid of de onmogelijkheid van deze hulp van S.S. (...), verzoeker, tegens zijn ouders als schuldig hulpverzuim zou kuuen bestempeld worden ;

Besluit :

Er is bijgevolg schending van het vertrouwensbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsnorm (gezien het jarenlang stilzwijgen van DVZ werd bij verzoeker en zijn echtgenote, een rechtmatig vertrouwen gewekt alsdat hun verblijf zou worden toegestaan) ;

Er werd geen rekening gehouden door DVZ in het BEVEL GRONDGEBIED TE VERLATEN, BIJLAGE 13 van 25.03.2016 betekend op 25.04.2016 met, onder andere :

-alle objectieve gegevens (ni. Vorige aanvraag machtiging tot verblijf van M.A. (...) blijft jarenlang zonder antwoord, geen negatief gevolg op het verblijfrecht verbonden aan de geboorte in België van een kind te IZEGEM op 05.04.2012) ;

-de familiebanden en het kerngezin : zieke grootouders - verzoeker S.S. (...) en zijn echtgenote M.A. (...) - en de drie minderjarige kinderen ;

-de geboorte in België van het jongste kind S.M. (...) ;

-de gerespecteerde schoolplicht in België voor de kinderen van verzoeker ;

-de eindbeslissingen aangaande de afhandeling van de dossiers met betrekking tot medische regularisatieaanvragen gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, om zwaarwichtige medische redenen ingediend voor beide zieke ouders van verzoekers, en voornamelijk voor deze met betrekking tot zijn vader zijnde S.M. (...);

-de diverse verblijfsresultaten voor verzoeker door hetzij positieve en negatieve beslissingen van DVZ;

-het resultaat van de dossiers reeds behandeld (zowel met positief en met negatief resultaat) en nog in behandeling bij de RAAD voor VREEMDELINGENBETWISTINGEN in het kader van annulatie- en/of schorsingsberoepen ;

-het belang van de kinderen conform het Kinderrechtenverdrag New York ;

-de negatieve pedagogische ontwikkeling van de drie minderjarige kinderen van verzoeker ;

-het schuldig hulpverzuim ten laste van verzoeker, jegens zijn drie minderjarige kinderen en zijn zieke ouders, in geval van uitvoering van het BGV ;

-de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;

DVZ heeft blijkbaar geen enkele zorgvuldige gegevensverzameling uitgevoerd, niettegenstaande tal van documenten in het dossier beschikbaar zijn en dit vooraleer een BGV BIJLAGE 13 (binnen de 30 dagen) uit te vaardigen ;

Er werd aan geen belangenafweging gedaan ;

Dat dit BGV — BIJLAGE 13 (stuk 1) in feite samen moet geanalyseerd worden met het BGV - BIJLAGE 13 op zelfde datum opgesteld en betekend voor de echtgenote M.A. (...) (stuk 5) ;

Dat het achterliggend motief waarom dit BGV - BIJLAGE 13 voor verzoeker S.S. (...) opgesteld is eigenlijk het volgende is : het wordt ook uitdrukkelijk door de DIENST VREEMDELINGENZAKEN verzwegen :

-een vorig Bevel het grondgebied te verlaten - BIJLAGE 13 - opgesteld voor S.S. (...) op 17.07.2015 (stuk 8) werd als gevolg van een beroep bij de RAAD voor VREEMDELINGENBETWISTINGEN vernietigd bij Arrest nr. 161.196 van 02.02.2016 ; Kopij hierbij van het Arrest ; (stuk 9)

-dat hier tengevolge opnieuw de aanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en ingediend op 18/9/2012,13/11/2013,15/4/2014 en 29/9/2014 herbekeken werden voor de zoveelste evaluatie door de Arts van DVZ, zoals blijkt uit het advies van de Arts op datum van 18.03.2016 ; (stukken 8)

-dat DVZ dus een nieuwe beslissing genomen heeft op 24.03.2016 betekend op 25.04.2016 aan de vier meerderjarige samenwonende verzoekers van de familie SAFARYAN op het adres te Izegem : dat DVZ beslist dat het verzoek ontvankelijk doch ongegrond is ; (stukken 6)

Dat tegen deze beslissing van DVZ van 24.3.2016 een verzoekschrift (annulatie- en schorsingsverzoek) ingediend wordt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

Er is dus schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en dus een beoordelingsfout plus schending van het Kinderrechtenverdrag en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing “het objectiviteitsprincipe” zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

4.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De verzoekende partij betoogt dat zij en haar echtgenote bij de familie gaan inwonen zijn in Izegem, dat er een woonstcontrole plaatsvond, dat het adres en de gegevens bekend waren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) doch dat tot jaren nadien geen enkele informatie werd gevraagd door de DVZ, dat door dit stilzwijgen van de administratie zij er rechtmatig op kon vertrouwen dat haar verblijf in België zou geregulariseerd worden. Voorts betoogt zij dat als gevolg van de geboorte van haar derde kind op 5 april 2012 zij geen melding heeft ontvangen van de DVZ dat alsdan haar verblijf en dat van haar echtgenote en minderjarige kinderen diende beëindigd te worden, dat zowel zij als haar echtgenote er nogmaals op konden vertrouwen dat hun verblijf – gezien het jarenlange stilzwijgen van de DVZ – in België zou geregulariseerd worden, dat zij in die gedachtegang ook haar verblijfsdocument niet geactualiseerd heeft met een nieuw visum.

Het feit dat niet onmiddellijk een beslissing volgde op elke aanvraag, de genomen beslissing werd ingetrokken of nietig verklaard of niet onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen na de vaststelling dat de verzoekende partij nog steeds op een bepaald adres woonde in België niettegenstaande zij illegaal in het land is, noch na de geboorte van haar zoon, toont geenszins aan dat het vertrouwensbeginsel geschonden is. Zij toont geenszins aan dat indien de overheid er niet in slaagt binnen een bepaalde termijn een (correcte) beslissing te nemen, het een vaste gedragslijn is van die overheid dat dan geen bevel meer wordt afgeleverd. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij erop mocht vertrouwen, doordat zij niet meteen na een woonstcontrole of na de geboorte van haar zoon in België een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, een dergelijk bevel ook later niet meer zou genomen worden. Overigens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welke informatie de verwerende partij had dienen te vragen aan de verzoekende partij en haar gezin. Zij

toont evenmin aan dat er in haar geval door de overheid concrete toezeggingen of beloften zijn gemaakt.

Bovendien kan de verzoekende partij bezwaarlijk wijzen op het stilzwijgen van de administratie van de DVZ. Uit de feiten uiteenzetting blijkt duidelijk dat de DVZ telkens binnen een redelijke termijn een beslissing heeft getroffen betreffende de dertien door de verzoekende partij ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in het Rijk, ofwel na de aanvraag zelf, ofwel na de intrekking van de reeds genomen beslissing of de nietigverklaring ervan door de Raad, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

4.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De verzoekende partij wijst erop dat zij, samen met haar zieke inwonende vader en zieke moeder, diverse aanvragen om medische regularisatie heeft ingediend, gezien de wijzigende gezondheidstoestand van haar ouders, dat bepaalde beslissingen van de DVZ soms ingetrokken werden en dat voor andere beslissingen beroepen werden ingediend bij de Raad. Met voormeld betoog beperkt de verzoekende partij zich in wezen tot een overzicht van procedurele voorafgaanden, doch levert zij geen kritiek op de bestreden beslissing, zodat een dergelijk betoog dan ook niet dienstig is.

4.6. De verzoekende partij betoogt verder dat bij een eventuele uitvoering van het bestreden bevel men enkel zou kunnen besluiten dat geenszins rekening wordt gehouden met (i) artikel 8 van het EVRM dat het respect voor het familiaal en gezinsleven waarborgt, dat bij een eventuele uitvoering van de bestreden beslissing zowel de sociale als de familiale banden langs alle kanten worden afgesneden, dat niets garandeert dat alle familieleden zouden kunnen vertrekken, hetzij om medische redenen of andere redenen, dat in dit geval er een splitsing zou zijn van de familiekeren, noch met (ii) artikel 3 van het EVRM daar er sprake is van een mensonwaardige behandeling van haar zowel als van de kinderen, nu de drie minderjarige kinderen niet vermeld staan op het bevel en zij alleen zouden moeten achterblijven, dat in geval van ziekte van hun moeder, de regelmatig schoolgaande kinderen alleen zouden achtergelaten worden met twee zieke grootouders, waarvan één er slecht aan toe is, dat bijgevolg zij niet de nodige zorg en opvoeding zou kunnen garanderen aan de kinderen, zij schuldig hulpverzuim zou kunnen verweten worden en zij haar ouderplicht niet zou kunnen vervullen. Voorts stelt de verzoekende partij dat indien zij het land zou moeten verlaten dit een splitsing teweegbrengt van de familiekeren, dat in de familiekeren ook de ascendenten en descendenten begrepen zijn, dat conform artikel 8 van het EVRM dit zou ingaan tegen het respect voor het privé- en familiaal leven, dat ten andere zowel de ouders als de minderjarige kinderen zich goed ingeburgerd hebben in de regio, dat zij deelnemen aan het sociaal leven en de twee oudste kinderen regelmatig schoolgaand zijn, zoals blijkt uit reeds vroeger ingediende schoolattesten welke zullen worden geactualiseerd. Zij wijzen erop dat reeds een vorig schrijven een zeer gunstig advies van de burgemeester van Izegem bevat, dat deze documenten zich in het administratief dossier bevinden.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat bij een eventuele uitvoering van het bevel de 'nationale en internationale kinderrechten' niet zouden nageleefd worden, dat geenszins rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige, regelmatig schoolgaande kinderen, dat bij het eventueel verlaten van het grondgebied zij haar ouderlijke plicht niet meer zou kunnen vervullen, dat duidelijk geen rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing foutief en gebrekkig is opgesteld. Zij wijst erop dat deze beslissing niet de namen van haar drie minderjarige kinderen bevat en dat er geen

rekening werd gehouden met diverse objectieve elementen in het dossier van haar en haar familie. Zij meent dat de uitvoering van het bevel de stabiliteit van het gezin, de opvoedingskwaliteit van de minderjarige kinderen en de psychische en fysieke gezondheid van zowel de minderjarige kinderen als de zieke ouders zeker niet ten goede komt, dat dit blijkt uit tal van vorige dossiers bij de DVZ bijgehouden documenten. Zij meent dat daarmee geenszins rekening werd gehouden, doch enkel met het feit dat zij niet over een visum beschikt in haar paspoort. Daarnaast stelt zij dat bij de beslissing geen belangenafweging gemaakt werd tussen al de aangehaalde elementen waarom zij meent dat zij op dit grondgebied mag/moet verblijven en het standpunt van de DVZ dat zij moet vertrekken omdat zij geen visum heeft.

De verzoekende partij meent dat zij haar hulp- en steunverplichting jegens haar beide zieke ouders niet meer zou kunnen vervullen, dat deze mantelzorgverplichting reeds meerdere malen aangehaald werd in voorheen ingediende medische regularisatieaanvragen, zowel voor haar zwaar zieke vader als voor haar zieke moeder, dat deze plicht wordt aangehaald in het bij het verzoekschrift gevoegde medische attest, dat de afwezigheid of de onmogelijkheid van haar hulp jegens haar ouders als schuldig hulpverzuim zou kunnen worden bestempeld.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met (i) alle objectieve gegevens, namelijk dat de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf van haar echtgenote jarenlang zonder antwoord bleef en dat er geen negatief gevolg voor het verblijfsrecht verbonden was aan de geboorte van haar zoon in België, (ii) de familiebanden en het kerngezin, zijnde de zieke grootouders, zij en haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, (iii) de geboorte in België van haar zoon, (iv) de gerespecteerde schoolplicht in België voor haar kinderen, (v) de eindbeslissing aangaande de afhandeling van de dossiers met betrekking tot de medische regularisatieaanvragen ingediend voor haar beide zieke ouders, en voornamelijk met betrekking tot haar vader, (vi) haar diverse verblijfsresultaten hetzij door positieve, hetzij door negatieve beslissingen, (vii) het resultaat van de dossiers reeds behandeld en nog te behandelen door de Raad, (viii) het belang van de kinderen conform het kinderrechtenverdrag van New York, (ix) de negatieve pedagogische ontwikkeling van haar drie minderjarige kinderen, (x) het schuldig hulpverzuim jegens haar minderjarige kinderen en haar zieke ouders in geval van uitvoering van het bevel en (xi) de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij stelt dat de DVZ blijkbaar geen zorgvuldige gegevensverzameling heeft uitgevoerd, niettegenstaande tal van documenten beschikbaar in het dossier, dat er geen belangenafweging werd gedaan, dat dit bevel in feite geanalyseerd moet worden samen met het bevel genomen op dezelfde dag ten aanzien van haar echtgenote, dat het achterliggend motief van dit bevel gelegen is in het feit – wat uitdrukkelijk verzwegen wordt door de DVZ – dat een vorig bevel van 17 juli 2015 vernietigd werd door de Raad bij arrest nr. 161 196, dat ten gevolge hiervan opnieuw de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013, 15 april 2014 en 29 september 2014 herbekeken werden voor de zoveelste evaluatie door de arts van de DVZ en dat de DVZ een nieuwe beslissing heeft genomen op 24 maart 2016 betekend aan de vier meerderjarige inwonende familieleden van de verzoekende partij, waarbij beslist werd dat de aanvragen ontvankelijk doch ongegrond zijn. De verzoekende partij wijst erop dat tegen voormelde beslissing een beroep werd ingesteld.

4.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat artikel 8 van het EVRM het respect voor het familiaal en gezinsleven waarborgt en dat bij een eventuele uitvoering zowel de sociale als de familiale banden langs alle kanten worden afgesneden, dat niets garandeert dat alle familieleden zouden kunnen vertrekken, hetzij om medische redenen of andere redenen, dat in dit geval er een splitsing zou zijn van de familiekeren, en hiermee doelt op een splitsing van de familiekeren tussen enerzijds de verzoekende partij, haar echtgenote en hun minderjarige kinderen en anderzijds haar zieke ouders, daar in de familiekeren ook de ascendenten begrepen zijn en waar zij verder stelt dat de ouders goed ingeburgerd zijn in de regio en deelnemen aan het sociaal leven, dat indien de moeder ziek zou worden de kinderen zonder hun vader zouden achtergelaten worden met twee zieke grootouders, waarvan één er slecht aan toe is, dat de uitvoering van het bevel de stabiliteit van het gezin en de psychische en fysieke gezondheid van de zieke ouders zeker niet ten goede komt, dat dit blijkt uit tal van vorige dossiers bij de DVZ bijgehouden documenten, dat daarmee geenszins rekening werd gehouden, doch enkel met het feit dat zij over een visum beschikt in haar paspoort en daar bij de beslissing geen belangenafweging gemaakt werd tussen al de aangehaalde elementen waarom zij meent dat zij op dit grondgebied mag/moet verblijven en het standpunt van de DVZ dat zij moet vertrekken omdat zij geen visum heeft, dat zij haar hulp- en steunverplichting jegens haar beide zieke ouders niet meer zou kunnen vervullen, dat deze mantelzorgverplichting reeds meerdere malen aangehaald werd in voorheen ingediende medische regularisatieaanvragen, zowel voor haar zwaar zieke vader als voor haar zieke moeder, dat deze plicht wordt aangehaald in het bij het verzoekschrift gevoegde medische attest, dat de afwezigheid

of de onmogelijkheid van haar hulp jegens haar ouders als schuldig hulpverzuim zou kunnen worden bestempeld en dat geen rekening werd gehouden met de familiebanden met de zieke grootouders, met de eindbeslissing aangaande de afhandeling van de dossiers met betrekking tot de medische regularisatieaanvragen ingediend voor haar beide zieke ouders, en voornamelijk met betrekking tot haar vader, met het resultaat van de dossiers reeds behandeld en nog te behandelen door de Raad, met het schuldig hulpverzuim jegens haar zieke ouders in geval van uitvoering van het bevel en met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat de DVZ geen zorgvuldige gegevensverzameling heeft uitgevoerd, niettegenstaande tal van documenten beschikbaar in het dossier, dat er geen belangenafweging werd gedaan, dat een vorig bevel van 17 juli 2015 vernietigd werd door de Raad bij arrest nr. 161 196, dat ten gevolge hiervan opnieuw de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013, 15 april 2014 en 29 september 2014 herbekeken werden voor de zoveelste evaluatie door de arts van de DVZ en dat de DVZ een nieuwe beslissing heeft genomen op 24 maart 2016 betekend aan de vier meerderjarige inwonende familieleden van de verzoekende partij, waarbij beslist werd dat de aanvragen ontvankelijk doch ongegrond zijn en dat tegen voormelde beslissing een beroep werd ingesteld, heeft dit betoog betrekking op de aanwezigheid van haar ouders op het Belgische grondgebied, het feit dat haar ouders ziek zijn, het feit dat zij instaat voor mantelzorg en hulp aan haar zieke ouders en het feit dat haar ouders inwonen bij haar gezin en aldus deel uitmaken van het kerngezin, welke elementen volgens de verzoekende partij in acht moesten genomen worden bij het nemen van een bevel. Gelet echter op het vertrek van de ouders van de verzoekende partij van het Belgische grondgebied op 16 september 2016, stelt de vraag zich naar het actueel belang bij voormeld betoog.

Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat op het ogenblik van het nemen van de bevelen de gezondheidssituatie van haar vader erg was, dat haar ouders vertrokken zijn in 2016, dat de nood aan mantelzorg bevestigd wordt in attesten. De verzoekende partij is van mening dat mantelzorg ook op afstand kan gebeuren. Zij stelt dat er heden telefonische contacten zijn en dat de ouders de nodige steun krijgen via kennissen. Zij wijst erop dat zij en haar echtgenote vanuit België psychologische en financiële steun bieden alsook medische steun door contacten met de dokter waardoor zij advies geven op afstand.

Voormeld betoog doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij gelet op het vertrek van haar ouders van het Belgische grondgebied geen actueel belang meer heeft bij een betoog waar in wezen wordt gesteld dat de verzoekende partij niet of moeilijk het Belgische grondgebied kan verlaten daar haar zieke ouders – die bij haar inwonen, deel uitmaken van haar gezin en voor wie zij mantelzorg en hulp biedt – op het Belgische grondgebied aanwezig zijn en een beroep werd ingesteld tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag op grond van de medische toestand van haar zieke ouders.

Het feit dat de gezondheidstoestand van de vader van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing erg was en dat de nood aan mantelzorg blijkt uit de attesten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de zieke ouders van de verzoekende partij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevinden en aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij een betoog dat bij het nemen van een bevel ten aanzien van de verzoekende partij rekening moest gehouden worden met de aanwezigheid op het Belgische grondgebied van de ouders, omwille van het feit dat deze ziek zijn en de verzoekende partij voor hen zorgt en met hen een beschermingswaardig gezinsleven heeft. Bovendien, waar de verzoekende partij stelt dat mantelzorg ook op afstand kan gebeuren, dat er telefonisch contacten zijn en dat zij en haar echtgenote vanuit België psychologische en financiële steun bieden, toont zij zelf aan dat het feit dat zij mantelzorg geeft aan haar ouders geen element is dat het opsplitsen van het gezin in de weg zou staan en toont zij aldus niet aan dat zij nog een belang heeft bij haar betoog dat rekening diende gehouden te worden met de gezondheidstoestand van haar ouders en het feit dat zij instaat voor mantelzorg. Bovendien worden de verzoekende partij en haar gezinsleden nu ook bevolen het grondgebied te verlaten zodat zij in het land van herkomst mantelzorg kan bieden aan de zieke ouders, zodat zij niet aantoonbaar dat zij een belang heeft bij een betoog dat het feit dat zij mantelzorg op afstand biedt aan de zieke ouders het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan. In zoverre zij het actueel belang betreffende het betoog aangaande de gezondheidstoestand van haar ouders put uit het feit dat zij in België contacten heeft met de dokter van haar ouders waardoor zij adviezen kan geven op afstand, kan de verzoekende partij bezwaarlijk laten uitschijnen dat ook wanneer ouders zich niet op het Belgische grondgebied bevinden, de verwerende partij rekening moet houden met hun gezondheidstoestand wanneer een vreemdeling in België contact heeft met de arts van de ouders inzake hun gezondheidstoestand. Immers wordt geenszins aangetoond waarom omwille van voorgaand feit geen bevel zou kunnen worden gegeven. Er wordt niet aangetoond dat contacten met een arts in België –

waarbij geen lichamelijk onderzoek mogelijk is daar het niet gaat over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zelf – enkel mogelijk zijn vanuit België.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het beroep tegen de beslissing van 24 maart 2016 waarbij verschillende door de verzoekende partij en haar gezin ingediende medische regularisatieaanvragen ongegrond werden verklaard, verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 180 993 van 19 januari 2017.

4.8. De verzoekende partij betoogt dat bij een eventuele uitvoering van de bestreden beslissing de familiale banden langs alle kanten worden afgesneden, dat niets garandeert dat alle familieleden zouden kunnen vertrekken, hetzij om medische redenen of andere redenen, dat in dit geval er een splitsing zou zijn van de familieleden, dat er sprake is van een mensonwaardige behandeling van haar zowel als van de kinderen, nu de drie minderjarige kinderen niet vermeld staan op het bevel en zij alleen zouden moeten achterblijven, dat in geval van ziekte van hun moeder, de regelmatig schoolgaande kinderen alleen zouden achtergelaten worden met twee zieke grootouders, waarvan één er slecht aan toe is, dat bijgevolg zij niet de nodige zorg en opvoeding zou kunnen garanderen aan de kinderen, zij schuldig hulpverzuim zou kunnen verweten worden en zij haar ouderplicht niet zou kunnen vervullen. Voorts stelt de verzoekende partij dat indien zij het land zou moeten verlaten dit een splitsing teweegbrengt van de familieleden, dat in de familieleden ook de descendents begrepen zijn, dat conform artikel 8 van het EVRM dit zou ingaan tegen het respect voor het privé- en familiaal leven, dat bij een eventuele uitvoering van het bevel de 'nationale en internationale kinderrechten' niet zouden nageleefd worden, dat geenszins rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige, regelmatig schoolgaande kinderen dat bij het eventueel verlaten van het grondgebied zij haar ouderlijke plicht niet meer zou kunnen vervullen, dat duidelijk geen rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing foutief en gebrekkig is opgesteld daar het niet de namen van haar drie minderjarige kinderen bevat, daar er geen rekening werd gehouden met diverse objectieve elementen in het dossier van haar en haar familie, daar de uitvoering van het bevel de stabiliteit van het gezin niet ten goede komt. Concluderend stelt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met de familiebanden en het kerngezin, zijnde de zieke grootouders, zij en haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen en het schuldig hulpverzuim jegens haar minderjarige kinderen in geval van uitvoering van het bevel. De verzoekende partij stelt dat dit bevel in feite geanalyseerd moet worden samen met het bevel genomen op dezelfde dag ten aanzien van haar echtgenote.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de andere leden van het gezin – echtgenote en kinderen – enig verblijfsrecht zouden hebben in België. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat dit geenszins het geval is. Alle betrokkenen verblijven illegaal op het grondgebied van het Rijk. Het feit dat één van de kinderen in België zou geboren zijn of de kinderen hier school lopen, doet hieraan geen afbreuk.

Voormeld betoog is dan ook niet dienstig nu de verzoekende partij er aan voorbij gaat dat ook haar echtgenote op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend met een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek en dat ook haar drie minderjarige kinderen op laatstgenoemd bevel vermeld staan. Aldus is er geenszins, zoals ook de verwerende partij oordeelt, zoals blijkt uit een document van 25 maart 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt, een verbreking van de familiale banden daar de beslissing (bevel) geldt voor het hele gezin. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de minderjarige kinderen alleen zouden worden achtergelaten en zij niet in de mogelijkheid zal zijn de nodige zorg en opvoeding te garanderen. In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te voeren dat indien de moeder van de minderjarige kinderen, aldus haar echtgenote, ziek zou zijn, zij niet zou dienen terug te keren en ook de minderjarige kinderen alsdan in België achterblijven zonder hun vader – daar zij ingevolge de bestreden beslissing wel moet vertrekken – voert zij in wezen een puur hypothetisch betoog. De Raad wijst erop dat nergens uit blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij heden omwille van gezondheidsredenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat verschillende medische regularisatieaanvragen werden ingediend op grond van de gezondheidstoestand van de echtgenote van de verzoekende partij, doch dat deze alle werden geweigerd. De Raad wijst erop dat het de verwerende partij niet toekomt bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een vader en een moeder – waarbij de kinderen worden vermeld op het bevel van de moeder – de hypothese in ogenschouw te nemen dat de moeder dusdanig ziek kan worden tijdens de uitvoeringstermijn van het bevel dat zij niet langer het bevel kan uitvoeren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad wijst er nog op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze

beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Bovendien werd zowel ten aanzien van de verzoekende partij als ten aanzien van haar echtgenote (en de kinderen) een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen genomen, zodat de verzoekende partij in wezen voorhoudt dat indien haar vrouw ziek zou worden in die dertig dagen, zij mogelijks niet moet of kan vertrekken en zij wel, op grond van de *in casu* bestreden beslissing. Deze dertig dagen zijn reeds ruimschoots overschreden zodat de verzoekende partij niet langer dienstig kan verwijzen naar de hypothese dat haar echtgenote dusdanig ziek zou worden dat zij haar bevel om het grondgebied te verlaten niet moet of kan uitvoeren en aldus haar minderjarige kinderen niet kan terugbrengen naar het land van herkomst en alsdan de verzoekende partij alleen moet terugkeren en gescheiden wordt van haar kinderen voor wie zij dan ook niet meer zal kunnen instaan. Wat er ook van zij, de verzoekende partij toont geenszins aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn, indien de hypothese zich voordoet en haar echtgenote aldus dusdanig ziek wordt dat zij haar bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan uitvoeren, om samen met haar echtgenote een medische regularisatie aan te vragen of een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

4.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Betreffende het gezinsleven oordeelt de verwerende partij, zoals blijkt uit een document van 25 maart 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt, dat er geen verbreking van de familiale banden is daar de beslissing (bevel) geldt voor het hele gezin. Zoals blijkt uit punt 3.8. toont de verzoekende partij geenszins aan dat niet ten aanzien van alle leden van het gezin een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, noch dat er een verbreking zou zijn van de familiale banden.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS

14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615), zoals ook wordt geoordeeld door de verwerende partij, zoals blijkt uit een document van 25 maart 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt. De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij goed ingeburgerd is, dat zij deelneemt aan het sociale leven en dat de burgermeester een gunstig advies verschaft. Met een dergelijke stelling toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Gelet op het niet voorhanden zijn enerzijds van een verbreking van de familiale banden en anderzijds van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een goede inburgering en het deelnemen aan het sociaal leven, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.10. Waar de verzoekende partij meent – in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het kader van de rechten van het kind – dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het hoger belang van haar minderjarige kinderen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het reeds genoemde document van 25 maart 2016, blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen in ogenschouw heeft genomen en hierover heeft geoordeeld dat een verwijdering het hoger belang van de minderjarige kinderen niet schaadt, dat het immers in hun belang is dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij zowel ten aanzien van de verzoekende partij als van haar echtgenote en de minderjarige kinderen, een bevel om het grondgebied te verlaten heeft getroffen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij aldus bij de afgifte van het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van haar minderjarige kinderen. De verzoekende partij stelt niet dat het niet in het belang van haar kinderen is dat zij samen met hun ouders blijven en gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is overigens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de

gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Met het loutere betoog dat de minderjarige kinderen hier goed ingeburgerd zijn, dat zij deelnemen aan het sociale leven, dat zij regelmatig schoolgaand zijn, dat er een gunstig advies is van de burgemeester en dat het jongste kind in België geboren is, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde het hoger belang van de kinderen heeft miskend of dat hij dienaangaande een onredelijke beoordeling heeft gemaakt. De verzoekende partij toont niet concreet aan op welke wijze een terugkeer naar het herkomstland samen met de ouders, omwille van het in België geboren zijn, het goed ingeburgerd zijn en het deelnemen in België aan het sociale leven door de minderjarige kinderen en omwille van het regelmatig schoollopen in België, tegen de belangen van de minderjarige kinderen zou zijn. Er wordt niet aangetoond waaruit het hoger belang van de minderjarige kinderen bestaat, dat bij een teugkeer naar het herkomstland met de beide ouders zou zijn geschaad. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen tijdens hangende procedures in België of in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar het herkomstland hun belangen schaadt. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen op welke wijze het feit dat haar kinderen naar school gaan in België aantoont dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk zou zijn of het hoger belang van het kind miskent. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar minderjarige kinderen hun scholing en hun privéleven niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Zij toont niet aan welke omstandigheden dit verderzetten van het schoollopen en het privéleven in het land van herkomst door de minderjarige kinderen, in de weg zou staan.

4.11. Aangezien de verzoekende partij in de scheiding met haar minderjarige kinderen een onmenselijke en vernederende behandeling ziet, en dus een schending van artikel 3 van het EVRM, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld: de verzoekende partij toont geenszins aan dat zij tengevolge van de thans bestreden beslissing zal worden gescheiden van haar kinderen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

4.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat de uitvoering van het bevel de stabiliteit van het gezin, de opvoedingskwaliteit van de minderjarige kinderen en de psychische en fysieke gezondheid van de minderjarige kinderen niet ten goede komt, dat dit blijkt uit tal van vorige dossiers bij de DVZ bijgehouden documenten, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij verduidelijkt geenszins uit welke documenten uit het administratief dossier dit zou moeten blijken, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij met bepaalde elementen of documenten ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan gesteld worden voor haar stelling dat de verwerende partij rekening had moeten houden met 'de negatieve pedagogische ontwikkeling' van haar drie minderjarige kinderen. Ook bij het verzoekschrift voegt de verzoekende partij geen documenten of toelichting bij die haar beweringen staven. De Raad herinnert er nog eens aan dat zowel ten aanzien van de verzoekende partij als van haar echtgenote en haar minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen zodat er van een scheiding tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en minderjarige kinderen geen sprake is. In zoverre de verzoekende partij stelt dat bij de beslissing geen belangenafweging gemaakt werd tussen al de aangehaalde elementen waarom zij meent dat zij op dit grondgebied mag/moet verblijven en het standpunt van de DVZ dat zij moet vertrekken omdat zij geen visum heeft, kan zij niet gevolgd worden nu uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een document van 25 maart 2016, blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven en het privéleven van de verzoekende partij, het hoger belang van haar minderjarige kinderen en de gezondheidstoestand, doch oordeelde dat deze elementen *in casu* het afleveren van een bevel niet in de weg stonden.

4.13. De verzoekende partij toont voorts niet aan waarom de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf enige tijd zonder antwoord bleef, waarbij zij overigens niet toelicht hoelang deze aanvraag haar inziens zonder antwoord bleef. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat indien de overheid er niet in slaagt binnen een bepaalde termijn een (correcte) beslissing te nemen, het de verwerende partij toekomt dit feit op zich in ogenschouw te nemen bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat er geen negatief gevolg voor het verblijfsrecht verbonden was aan de geboorte van haar zoon in België, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij op het ogenblik van de geboorte van haar zoon geen verblijfsrecht genoot, zodat zij niet dienstig kan verwijzen

naar het niet verbinden van een negatief gevolg aan haar verblijfsrecht bij de geboorte van de zoon. Zelfs in de hypothese dat de verzoekende partij bij de geboorte van haar zoon over een verblijfsrecht beschikte en dat voormelde geboorte daar geen verandering in bracht op dat ogenblik, toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze dit element van invloed zou kunnen zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij – hoewel zij geen regelmatig verblijf op het grondgebied had – na de geboorte van haar zoon geen bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en de verwerende partij dit in rekening had moeten brengen in het licht van het door haar alsdan opgebouwde vertrouwen op het grondgebied te mogen verblijven, toont de verzoekende partij geenszins aan – het weze herhaald – dat zij erop mocht vertrouwen, doordat zij niet meteen na de geboorte van haar zoon in België een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, een dergelijk bevel ook later niet meer zou genomen worden, zodat zij ook niet aantoonde dat de verwerende partij bij het nemen van het bevel rekening had moeten houden met een bepaald opgebouwd vertrouwen. Voorts toont zij ook niet aan – behoudens het hoger belang van het kind waar de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, blijktens de stukken van het administratief dossier, wel degelijk rekening mee heeft gehouden – op welke wijze de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met het feit dat hun minderjarige zoon in België is geboren.

Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze rekening diende te worden gehouden, bij het nemen van de bestreden beslissing, met de eindbeslissing aangaande de afhandeling van de dossiers met betrekking tot de medische regularisatieaanvragen ingediend voor haar beide zieke ouders, nu op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing alle medische regularisatieaanvragen ingediend voor haar ouders waren geweigerd en aldus blijkt dat de verwerende partij de medische toestand van haar ouders beoordeeld heeft, doch dat haar ouders niet gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk.

Evenmin toont de verzoekende partij aan op welke wijze rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing met haar diverse verblijfsstatuten. De Raad wijst er overigens op dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zich illegaal op het grondgebied bevond, alsook dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik een definitieve toelating kreeg om in België te verblijven.

Ook waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij rekening diende te houden met het resultaat van de dossiers behandeld en nog te behandelen door de Raad, laat zij na te verduidelijken op welke wijze, om welke redenen of op grond van welke bepaling, de verwerende partij bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, gehouden was rekening te houden met het resultaat van de dossiers behandeld en nog te behandelen door de Raad. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met het resultaat van welke dossiers rekening diende te worden gehouden. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij bij het nemen van het bevel rekening had moeten houden met het beroep tegen de beslissing van 24 maart 2016 inzake de medische regularisatieaanvraag, kan de Raad enkel vaststellen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen sprake was van een beroep tegen voormelde beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien ontbeert de verzoekende partij actueel belang bij een dergelijk betoog daar op 19 januari 2017 bij arrest nr. 180 993 de Raad het beroep tegen voornoemde beslissing van 24 maart 2016 verworpen heeft.

4.14. Gelet op de voorgaande vaststellingen heeft de verzoekende partij geen belang of kan zij niet gevolgd worden waar zij stelt dat er geen zorgvuldige gegevensverzameling werd uitgevoerd niettegenstaande tal van documenten beschikbaar zijn in het dossier en dat met diverse objectieve elementen in haar dossier en dat van haar familie ten onrechte geen rekening werd gehouden, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen – die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen – ten onrechte geen rekening werd gehouden.

4.15. Ten slotte wijst de Raad er op dat niet wordt ontkend dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd op dezelfde dag als het bevel genomen ten aanzien van haar echtgenote en dit nadat de aanvragen tot machtiging in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij en haar familieleden van 18 september 2012, 13 november 2013, 15 april 2014 en 29 september 2014 ongegrond werden verklaard op 24 maart 2016, na een nietigverklaring door de Raad van een vorige beslissing genomen naar aanleiding van de vier voormelde medische regularisatieaanvragen. In zoverre de verzoekende partij zich zou beroepen op een samenhang tussen de *in casu* bestreden beslissing en de beslissing van 24 maart 2016 en zou wensen te wijzen op het hangende beroep tegen de beslissing van 24 maart 2016, wijst de Raad erop dat de Raad voormeld

beroep heeft verworpen op 19 januari 2017 bij arrest nr. 180 993, zodat de verzoekende partij – in zoverre zij zou menen dat de uitkomst van voormeld beroep in geval van het vaststellen van een onwettigheid invloed heeft op de wettigheid van de *in casu* bestreden beslissing – geen belang meer heeft bij een dergelijk betoog.

4.16. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige, foutieve of kennelijk onredelijke wijze het bestreden bevel heeft genomen, noch maakt zij aannemelijk dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt.

4.17. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER